

Att börja om

Jag parkerar vid fotbollsplanen borta vid skolan. Det var där jag första gången hörde ordet solarplexus och lärde mig att den kan göra ont. Parkeringen är anonym. Platsen är öde. Det passar mig. Jag väljer en ruta till vänster om snurrgrinden och är noga med att ställa bilen innanför de nymålade vita linjerna. Jag stänger av motorn, ett försiktigt regn prickar rutorna. Snurrgrinden vrider sig lätt i vinden, gnisslar, gnyr. Några råkor går vaggande längs åkerkanten, grekiska gammelmödrar, svartklädda med hucklen. Pickar i jorden med sina stora näbbar. Himlen är grå. Uppe vid fältet utanför skolan går en kvinna med tre hundar. Hundarna drar hit och dit, som om de försökte fly regnet och vinden. Kvinnan är liten, hennes rock är för stor. Hon kämpar med att hålla styr på hundarna som helt uppenbart inte vill åt samma håll som hon. Kvinnan ser komiskt ut när hundarna springer runt henne och kopplen lindas kring hennes ben. Hon måste stanna och trassla ut sig gång på gång. Till slut ser hon ut att tappa tålamodet och skriker något till hundarna som tveksamt sätter sig en efter en. När alla tre sitter, flätar hon upp koppeltrasslet och tar fram något ur sin ficka. Hundarna slår med sina högertassar i luften. De får var sin godisbit, sen fortsätter ekipaget sin ostyriga promenad över fältet bort mot villaområdet. Kvinnan får luta sig bakåt för att kunna hålla hundarna när alla tre plötsligt vill åt samma håll. Hon ser ut som en kasperdocka, vars kropp och armar styrs av trådarna som sitter fast i henne.

Istället för att gå raka vägen går jag upp mot skolan, följer stigen som kvinnan med hundarna nyss har gått, fast åt andra hållet. Vinden som aldrig tycks ge upp kyler mitt ansikte.

Ställningen med gungor av gamla bildäck finns kvar på skolgården. Jag går fram för att se om det är samma bildäck som då. Gungan i mitten var min favorit, den tycktes alltid kunna komma högre än de andra. Jag tänkte alltid att jag nästan snuddade himlen när jag valde den, bara lite högre och jag skulle flyga. När kedjorna släppte och allting brast.

Så högt över molnen där svalorna bor, där svalorna bor, där svalorna bor.

Ja högt över molnen där svalorna bor, där svalorna bor.

Jag ser den lilla flickan som gungar högre och högre, kedjorna smäller och upphängningen gnäller metalliskt. Fötterna och benen som ivrigt och energiskt pendlar fram och tillbaka. Hennes ljusa barnsliga men starka röst, som sjunger om svalorna. Hon är sjuk, har feber och skall egentligen vara hemma från skolan. Hennes mamma har hyrt en tant som skall passa henne. Tanten har ett hår som är hårt och stelt som en skyltdockas, färgen är syntetiskt rågblond, gul. Tanten ler inte med sin mönjeröda mun och hon luktar starkt av gammal parfym. När hon böjer sig ner över flickan kommer en unken lukt ur hennes mun, det luktar dy och sur mjölk. Flickan flyr för hon tror att kvinnan är en häxa som skall klösa ögonen ur henne med sina krappröda tjocka klor.

Hon går längs cykelvägen mellan hyreshusen och skogen och över fältet mot skolgården. Det är regn i

luften. Skolgården är tom. Mittengungan är hennes favorit, med den kan hon nästan flyga, nästan bli en pegas.

Naturligtvis är det en fåfång förhoppning. Naturligtvis har man bytt däck. Jag ville bara på något sätt förankra mig i verkligheten och låta ett ting få mig att känna mig välkommen, känna samhörighet. Få trycket över bröstet att släppa lite.

Det är alltid så här när jag återvänder. Känslan av att jag har förlorat något. Känslan av att jag kommer att förgöras. Jag försöker tänka att jag bara är på besök och att jag på så sätt skall kunna hålla allt ifrån mig, men det går aldrig. Det är som en betingad reflex. En dag kommer jag slippa det, det är det jag vill, men den tanken är så förbjuden. Jag är inte feg.

Om en stund skulle jag stå där i min mammas välstädade hus i villaområdet. Jag skulle stå där mitt bland alla dammade pendanger och välsorterade minnen.

Jag skulle få frågor om mitt liv av människor från det förflutna, dem jag förträngt och glömt. De som fortsatt sina liv på samma plats oberoende av mig. De skulle fråga om jag var gift (det är jag inte, det blev aldrig så, trots våra sexton år tillsammans. Jag har aldrig lagt stor vikt vid sådant.). De skulle fråga om jag hade barn (och jag skulle som alltid, när jag får den frågan säga lite glättigt, nej det blev inte så, det var inte min tur denna gången och sen undvika att se dem i ögonen. Jag vill inte se det där medlidandet eller den där blicken som säger att jag är lite misslyckad.) De skulle fråga vad jag arbetade med (och jag skulle sträcka på mig och känna att jag i det hänseendet i alla fall hade ett riktigt svar, och säga att jag är konservator. Att jag inte trivs på jobbet på museet, behöver ingen veta, absolut inte mamma.)

Jag skulle gång på gång diskret med pekfingret peta fram min klocka under skjortärmen. Se hur tiden sniglade sig fram och känna mig som om jag var sju år igen och helt oförmögen att påverka min situation. Jag skulle känna hur mitt leende blev en grimas som gjorde ont och jag skulle ta i hand och vara artig. Jag skulle dricka för mycket av vinet jag inte tyckte om och sen må illa. Sen skulle jag förväntas säga några väl valda ord. Mamma skulle kvittrande säga hur mycket hon älskade mig och berätta hur duktig jag är (Trots att hon inte är intresserad av vad jag egentligen gör och alltså inte vet något alls).

Det är mammas födelsedag, en jämn sådan.

Jag blev nästan aldrig bjuden på några kalas. Jag höll mig ofta för mig själv och gick mina egna vägar. Jag hade inget emot att bli bortglömd. Jag har inget minne av att jag var ledsen över det. Det är först nu som jag tänker på det, hur ensam jag egentligen var.

Min mamma oroade sig för att jag inte hade några vänner. Det gjorde inte jag. Däremot ville jag gärna ha en katt.

Tänk jag drömde om natten att jag och katten
sprang vilse i tiden
och
för alltid förbi den
det var den och jag
vår lycka varje dag
skulle aldrig någonsin bli bestriden

Mamman håller flickan hårt i handen de går fort, hon nästan släpar flickan. Mamman är irriterad och har bråttom. De har bråkat om vilka kläder flickan skall ha på sig. Hon har bruna kalasbyxor och en brun klänning i sammetsplysch och svarta lackskor med slejf. Om halsen har hon ett rött sidenband med ett stort guldhjärta i plast. Hade flickan fått bestämma hade hon tagit sina snickarbyxor och sin pariserblå emilskjorta utan krage och tygskorna. Cykelbanan de går på leder genom ett litet skogsparti till Andra sidan.

Villaområdet fortsätter där, men det tillhör liksom inte dem, det är inte deras del. På Andra sidan bor Marie och hon har kalas, det är dit de ska. Flickan ska. Mamman släpper flickans hand. Lämnar henne stående framför familjen Perssons bruna tegelvilla.

”Se så, gå in nu, se lite glad ut det är ju fest.”

Sen trippar hon iväg på sina höga klackar, tillbaka till den rätta sidan. Deras sida.

Mitt på dörren sitter ett lejonansikte i mässing. Lejonet har en stor ring i munnen, den ska man använda till att knacka med på dörren. Flickan når inte upp till lejonhuvudet, eller hon tror det i alla fall. Först tänker hon att hon skall gå därifrån för hon vill egentligen inte gå på kalas hos Marie. Hon vet att Marie inte heller vill det. Men var skulle hon ta vägen? (hon tror inte att mamman skulle bli så glad om hon kom hem igen och kanske skulle hon störa i något viktigt som mamman gjorde. Kanske skulle ingen vara hemma) Då ser hon att vid sidan av dörren i höjd med handtaget finns en dörrklocka.

Marie öppnar dörren, leende. Hon har en korallröd klänning och hennes hår är uppsatt med stora vippiga rosetter, hon har guldsandaler med små röda stenar. Deras blickar möts och Maries leende försvinner. Hon vänder sig om och ropar inåt huset:

”Hon är här nu!”

Jag sätter mig i mittengungan och börjar pendla med benen. Det går trögt och tungt och jag får ingen direkt fart, frihetskänslan infinner sig inte, jag blir bara yr. Jag ger upp, men sitter kvar i gungan. Skolgården är tom. Det är vinden och dropparna i luften.

”Ta av dig klänningen då, visa.”

”Ge mig, ditt halsband.”

”Ska du få fiska i fiskdammen så måste du”

”Kolla hjärtat, det gick sönder”

”Ta av dig, man måste vara helt naken annars gills det inte. Sen får du vara med för alltid.”

”Men jag vill inte.”

”Du har ingen talan, gör som vi säger.”

Flickan står mitt i en ring av kalasklädda barn i gillestugan i källaren på den bruna villan. Marie, Annika, Karin, Anneli, Jessica, Marika och Peter, Jan, Erik, Jonas och Maries lillebror Mats. Dörren in till gillestugan är stängd. Marie står mitt framför flickan och håller i flickans klänning. Flickan korsar armarna

över sitt nakna bröst. Kalasbyxorna korvar sig på hennes smala ben.

Ingenting är som det ska. Flickan tänker att hon inte är där. Hon tänker att hon struntar i fiskdammen. Hon tänker att hennes ben är snabba.

Maries mamma står plötsligt i dörren in till gillestugan.

”Ungar det är dags för…Men vad håller ni på med!”

Flickan rusar ut ur gillestugan, förbi Maries mamma, upp för trappan med heltäckningsmattan, ut i hallen med det hala stengolvet, ut. Det sista hon hör är Maries röst.

”Men mamma hon är så konstig, hon tog av sig kläderna själv! Vi visste inte vad vi skulle göra!”

Regnet tilltar. Jag fäller upp kragen på min jacka, lämnar skolgården och går mot skogen. I diket är Hästhoven/Tussilagon påväg att slå ut. Jag plockar en, den doftar sött som av lavendel blandat med dyig jord och mynta. Stjälken som benet på en jättespindel.

Flickan springer, hennes ben är snabba, hon är en galopperande pegas. Den blonda manen fladdrar i vinden. Vingarna på hennes rygg är ännu inte brukbara. Hon fryser inte trots att hennes bröst är bart. Hovarna glänser i svart och klappar rytmskt, krasande grus som av vår. Över vägen, över diket som är gult av tussilago farfara. (Men hennes farfar Sam är död, det har han alltid varit. Men hon är ett barn innan döden har fått betydelse. De gula blommorna är alla hans ord, det är därför de heter farfara.)

Hon följer stigen in i skogen bort mot ängen till den sovande stenen med alla svar. Snårens tunna grenar som piskar henne över bogen. Hon är inte rädd och gnäggar / sjunger högt för att skogen ska höra henne. Just där möts hon av ekot, som gnäggar/ sjunger tillbaka, svarar. Och hon vet att hon inte är ensam. Jättekastet på ängen är ett sovande urtidsdjur med en spricka längs ryggraden. Hon hör dess lugna andhämtning. En världskarta av mossor täcker den sovandes breda panna mot norr. Alla hennes resor finns där.

Sprickan är lagom bred för flickans kropp. Hon ryser lite, sprickan har ännu inte värmts upp av solen. Stenen skrapar hennes bara hud och vingarna frasar när hon tränger sig ner mot botten. Längst nere i sprickan finns ännu kornig snö. Det ser ut som piraters skattgömma full av oslipade diamanter.

”Är du äntligen här nu, som vi har väntat.”

”Jag fick springa fort för att fly deras klor.”

”Du är modig Gatea, livet är en chimär”

”Vart ska vi resa?”

Det handlar egentligen om att våga vända sig om mitt i alltihop och börja om.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kozo med Poeter.se id #45643 innehar upphovsrätten